

Краса душі людської

Сьогодні ми поговоримо з вами про красу людської душі, про те, як її розпізнати, захистити від виявів безсердечності, жорстокості.

Що ви уявляєте, коли чуєте вислів «душа людини» ?

Чи можна описати зовнішній вигляд душі?

У тлумачних словниках сказано, що душа - невидима субстанція, яка існує поза тілом людини. Це внутрішній, психічний світ, свідомість людини.

Послухайте уважно казку М. Скребцової «Квітка кактуса» і подумайте, як звичайна квітка змогла розкрити душу людини?

У жаркій пустелі, де ранок і день однаково спекотні, народилася квітка. Це був кактус, десятий син у своїй родині. Усі діти отримували залізне виховання. їм виділялася лише крапелька води на тиждень. Кактуси виростали витривалими та мовчазними.

Десяте дитя було іншим. Воно весь час ставило запитання: «Цікаво, а чи можна потонути у пісках? А небо — ці ^ теж пісок? Чому воно іншого кольору? Чому воно так рідко плаче, адже його сльози дають нам стільки свіжості?».*

Нестерпна холодність, якою віяло від його гордовито мовчазних, таких невразливих побратимів, виснажувала його серце...

Піски розповіли йому про людей. Про них вони знали безкінечно багато! Ці розповіді були веселі та сумні, тривожні й навіть лякаючі.

«Ха-ха-ха! - сміялися зірки. - Люди не люблять колючих. Вони втікають від тих, хто робить їм боляче... Люди не мовчать... Якщо заанімів їхній язик, то говорять їхні очі, серце, душа».

«Душа?!Що це? Чи є вона у нас, кактусів?» - запитував наш головний герой.

...І ось нарешті сталося диво. Кактус побачив людей і розпізнав такі слова: «Яке ж це створіння, пустеля! Суворе царство одноманітності й німоти. Вона вітається лише колючками рослин. Хіба можна порівняти запашині квіти наших луків із цими потворами...»

Кактус зрозумів, що говорять про нього. Він уперше дізнався, що негарний і потворний. Краплі гірких сліз просочилися крізь густі голки.

«Погляньте, плачущий кактус! - помітив один чоловік та доторкнувся до нього. - Його голки зовсім не коляться. це, напевно, якийсь новий вид неколючих кактусів. Цікаво, а чи багато їх тут ?»

Люди підійшли до інших кактусів, нахилилися до них та враз відняли руки: гострі голки боляче поранили їхні пальці

«Вочевидь він один тут такий, ніжний!» — здивовані люди повернулися до кактуса.

Кактус ледве не вмер від щастя, коли побачив знову гостей. Обличчя людей світилися від захоплення. «Погляньте Диво краси! Білосніжний скарб! Пахощі усіх квітів землі не зрівняні з його дивовижним ароматом! Боже, чи не сниться це нам ?» - люди

завмерли у мовчазному захваті.

Кактус здивувався. Прекрасна квітка - диво краси - невпинно росла з нього.

Стояла ніч. Небо, усипане зорями, ніби розкрило свої обійми чарівній квітці кактуса. Під зоряним мерехтінням вона виглядала божественно прекрасно. Зірки говорили кактусу: «Тепер ти побачив душу... Твоя квітка відкрила її в людях... Ти щасливий».

Чим наш кактус відрізнявся від інших квітів?

Який характер він мав?

Що змінилося в людях, коли вони побачили, як розцвів кактус?

В якій життєвій ситуації вам довелося відчувати свою душу? Опишіть свої почуття.

Гра «Доповни речення»

Моя душа

співає, тому що ..

хвилюється через ...

болить, бо ...

сподівається на ...

Як би ви доповнили ці речення, якщо б мова йшла про душі мамі й тата?

Які ваші вчинки заспокоють душу батьків?

Які слова ви знаєте, щоб зменшити душевний біль інших людей?

Коли вам погано, сталася біда, ви ідете за допомогою до іншої людини.

Чи знайдеться ця добра і щедра душа, яка підтримає вас і допоможе?

Це залежить від кожного з нас. Будьмо щедри серцем в ім'я добра і справедливості. Час згадати одну із заповідей Божих: «Люби ближнього, як самого себе».

(Інсценізація вірша «Зорі»).

Донечка. Мамо, глянь, як сяють ясні зорі золоті.

Мати. Кажуть люди, то не зорі, сяють душі то святі. Кажуть: хто у нас на світі вік свій праведно прожив, хто умі* людей любити, зла нікому не робив, Бог послав того на небо ясно зіркою сяють...

Донечка. Правда, мамо, то все душі, а не зорі там горять? То навчи ж мене, голубко, щоб і я так прожила, щоб добро робити вміла і робить не вміла зла.

Народ глибоко вірив, що кожна зірочка в небі - то душа тієї людини, що несла у світ добро.

Які слова ви могли б дібрати, щоб змалювати людину з красивою душею?

Душа

Чуйна
Красива
Щира
Добра
Милосердна

Які почуття знищують душевну красу людини?

Народна мудрість зауважує: «Зовнішня краса втрачається з віком, душевна краса безсмертна».

Пропоную вам підійти до Джерела краси душі і випити із нього кілька крапель. Як ви зміните життя людей на нашій планеті?

Якщо людина добро душу має, Вона іде у світ добро творить. В її очах любов і ласка сяє, Така людина сонечком горить! Будьте і ви, як маленькі сонечка, несіть добро, поважайте людей, любіть землю, тоді будете щасливими, душа ваша радітиме. *(Робота в групах).*

Поясніть вислови:

- Грає на скрипці з душею.
- Вкласти у справу всю душу.
- Говорити по душах.
- Кривити душею.
- В чому тільки душа тримається.

*Людина в світ прийшла - любити,
Добро творити на землі.
Бережіть красу своєї душі!*

Хочеться згадати слова молитви:
«Благослови ж нас, Боже, бути милосердними один до одного. Дай нам сили і наснаги зберегти і примножити людську доброту! Благослови, Боже!».

Ти добро лиш твори повсюди,
Хай тепло твої повнить груди.
Ти посій і доглянеш пшеницю.
Ти викопай і почисть криницю.
Волю дай, погодуй пташину.
Приласкай і навчи дитину.
Бо людина у цьому світі
Лиш добро повинна творити!